

На-зараньта дойдоха пакъ въ коушгьтъ забтии отъ Министерството на Полицията, и испосъбраха книгитъ ми и хартиитъ, що ги намъриха около постелката ми. Защото се надъяхъ вече на таквазъ визита, азъ се бѣхъ погрижилъ, още прѣзъ ноцъта, да отстраня по-опаснитъ си съчинения. Къдѣ-обѣдъ дойде пусулка отъ Министерството и заведоха ме на сждъ.

Влѣзохме въ новата, хубава, сграда на Министерството, качихме се по стълбата горѣ, и подиръ нѣкои лутания прѣзъ лабиринтътъ на ходницитъ, въведоха ме въ една вкусно наредена стая, отъ която се гледаха чудеснитъ градини на стариятъ сарай, нѣкогашниятъ Акрополисъ, и морето. Въ тая стая сѣдѣха трима слѣдователи и единъ писаръ.

Като влѣзохъ, направихъ „теменнаа“, и сѣднахъ на столътъ съвѣмъ спокоенъ; и отъ-напредъ се усмихвахъ на мѣдритъ ефенди, които имаше да ме ловятъ.

Слѣдъ обикновеннитъ питаня, продума ми единътъ отъ тѣхъ, когото държѣха за най-финъ:

— Прѣзъ денье-съ писалъ си ти нѣщо въ темницата?

— Писалъ съмъ, отговорихъ азъ съвѣмъ сигурно.

Ефендинтъ се сгледаха, зарадвани за дѣто работата имъ отива толкозъ лесно.

— Че кѣто какво си писалъ?

— Обикновенно нѣщо! Писахъ писмо на майка си.

— Хмъ! — Колко време има отъ тогава?

— Да, то бѣше тѣзъ денье! Чакайте, да! ще има отъ тогава дванайсетъ дена.

— Дванайсетъ дена? Но, ние питаме, писалъ ли си нѣщо преди четири-петъ дена?

— Аа, таквозъ нѣщо не е имало.

Като видѣха че присмѣтнуванието имъ се побърка още отъ начало, ефендинтъ продължиха да се премѣ-